

(15-19). *А когато се наобядваха, Исус казва на Симона Петра: Симоне Ионин, любиш ли Ме повече, отколкото тия? Петър Му казва: да, Господи! Ти знаеш, че Те обичам. Исус му казва: паси Моите агънца. Казва му пак втори път: Симо-не Ионин, любиш ли Ме? Петър Му казва: да, Господи! Ти знаеш, че Те обичам. Исус му казва: паси Моите овци. Казва му трети път: Симоне Ионин, обичаш ли Ме? Петър се натъжи, задето третия път му каза: обичаш ли Ме? И Му рече: Господи, Ти всичко знаеш; Ти знаеш, че Те обичам. Исус му казва: паси Моите овци. Истина, истина ти казвам: когато беше по-млад, сам се опасваше и ходеше, където си щеше; а кога остареееш, ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше и поведе, където не щеш. А това Той рече, като даваше да се разбере, с каква смърт Петър ще прослави Бога.* Тъй като за Него обядът имал цел, Той поверява на Петър грижата за овците от цялата вселена, поверява тази грижа не на някой друг, а на него, първо, защото той бил избран от всички и бил уста на целия лик на апостолите и, второ, за да покаже, че той трябва да има дръзновение, тъй като отричането му е заличено. Не припомня за отричането, нито го укорява за него, а казва: „Ако Ме любиш, погрижи се за братята и докажи сега тази гореща любов към Мен, за която ти казваше, че си готов и да умреш за Мен“. Пита го три пъти, отчасти, за да покаже, че Той толкова се грижи за вярващите и толкова обича Своите овци, че грижата за тях служи като признак за любовта към Самия Него; отчасти, с трикратното питане и изповядване лекува трикратното отричане и чрез думи поправя падението, станало на думи. Оттук произлязъл обичаят - от желаещите да се кръстят да се изисква трикратно изповядване. След първия и втория въпрос Петър призовава за свидетел Самия Него, познаващия сърцата; но вече не се надява на самия себе си, не отговаря бързешком, но всеки път добавя: „Ти знаеш“. А когато Петър бил попитан и трети път, той се смутил, да не би да си мисли погрешно, че Го обича, докато може би в действителност да не е така, защото и преди това той мислел високо за себе си и за твърдостта си, но последствията го опровергали. И сега той се уплашил от същото. Затова и отговаря с благоговение: *Господи, Ти всичко знаеш, и настоящето, и бъдещето; Ти знаеш, че сега Те обичам, както ми се струва; но дали моята любов ще пребъде по-нататък, това Ти го знаеш, а аз не гарантирам сам за себе си*. Господ, след като казал на Петър да Го обича, му предсказал и за мъчението, което щял да претърпи. Казва това, за да покаже, че ако Той го пита за любовта му, то пита не поради недоверие към него, но поради увереност, че той Го обича, защото как може да не Го обича този, който ще бъде и измъчен до смърт заради Него? Пита го, за да направи още по-явна любовта на самия Петър и да научи всички други, че ако желаем да Го обичаме, то трябва да докажем любовта си към Него с грижа за братята. А как му предсказва мъченичество? Чуй. *Когато беше по-млад, сам се опасваше* и т.н. „Тъй като, - казва, - ти Ме любиш и неведнъж си обещава при опасности да положиш душата си за Мене, то бъди спокоен; Аз ще изпълня желанието ти, така че, каквото не си претърпял в младостта си, ще го претърпиш в старостта“. Напомня му за предишния живот, за да покаже, че духовното и плътското се намират в обратно съотношение. В житейските дела е полезен младият, а състарилият се е безполезен; в духовните дела, напротив, подвигът е по-блестящ тогава, когато настъпи старостта. Казва това с цел да възбуди неговата любов и да го възпламени към мъченичество. Намеква му и за това, че и той ще бъде разпнат. Защото думите: *Ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше* посочват не нещо друго, а разпъването на кръст и оковите. С думите: *когато беше по-млад, и: а кога остареееш* показва, че тогава Петър не бил нито млад, нито стар, а зрял мъж. Защо Господ му казал: *Друг ще те опаше и поведе, където не щеш?* Макар Петър да желаел мъченичеството и да го желаел пламенно, но думите на Господ посочват привързаността на нашето естество към живота и това, че душата неохотно се разделя с тялото. Защото Бог е устроил така, и е устроил за полза, ние да не убиваме сами себе си. Ето защо никой, пък бил той и светият не се разделя с тялото безстрастно.

Евангелистът, по обичая си, в обяснение на тези думи добавя: *а това Той рече, като даваше да се разбере, с каква смърт **Петър** ще прослави Бога.* Исус - казва - казал на Петър: *Ще простреши ръцете си* и т.н., давайки да се разбере, че той ще претърпи мъчение за Него. Нарича Петровата смърт слава Божия, защото страданието за Него до смърт наистина е слава Божия. Защото, ако душата не е напълно убедена, че Той е истинният Бог, то човек няма да умре за Него. И затова смъртта на светиите е потвърждение на Божията слава. Някой може би ще намери разлика между названията: *агънца* и *овци*. Под „агънца“ може би се разбират начинаещите, а под „овци“ - посъвършените. И така, който люби Христа, трябва да има грижи за агънцата и за овците, трябва да „пасе“ агънцата, тоест да има за тях по-прост надзор, и да „пасе“ овците, което посочва по-висше ръководство. Впрочем понякога и съвършените се нуждаят от нежна грижа и назначените да наглеждат овците са длъжни да ги хранят. .... И какво ще въздадем на Господа, Който така ни е възлюбил, че е поставил като признак на любовта към Него грижата за Неговите овци?